

VG

Metoderapport SKUP 2025

BARNA SOM FORSVANT

Mona Grivi Norman, Marie Golimo Kingsrød, Hanna Espevik og Annemor Larsen

INNSENDERE

Mona Grivi Normanmona.norman@vg.no
957 80 073**Marie Golimo Kingsrød**marie.golimo.kingsrod@vg.no
970 32 340**Hanna Espevik**hanna.espevik@vg.no
480 61 912**Annemor Larsen**annemor.larsen@vg.no
905 58 553**Takk til**Torfinn K. Weisser, Svein Kjølberg,
Maria Hawranek, Sigrid Helene Svendsen,
Øystein Hernes, Synnøve Åsebø og
Gisle Oddstad**Publisert**Fra april 2025 til januar 2026.
Arbeidet må følges videre i 2026.**Kontaktperson**VG v/ Mona Grivi Norman
Akersgata 55
0107 Oslo**Redaksjon**Verdens Gang
Pb. 1185 Sentrum
0107 Oslo

SENTRALE PUBLISERINGER

**Katrine drepte mannen sin –
nå forteller hun sin historie**

5. april 2025

Les del 1

Les del 2

Les del 3

Robins historie

30. august 2025

Les del 1

Les del 2

Les del 3

Hege-Kristin fortalte alle at hun skulle flytte til syden

18. oktober 2025

Les saken

På rømmen med datteren

15. november 2025

Les del 1

Les del 2

→ Lenke til alle publiserte saker ligger som vedlegg til metoderapporten.

INNHold

1. Innledning	1
2. Slik startet arbeidet: Et drap i Spania	1
2.1 Drapet i Alicante	1
2.2 Etikk: Kildenes motiv	2
2.3 Metode: Søke spansk fengsel om besøksvisum	2
2.4 Kildearbeid: Forventninger fra kilde i fengsel	2
2.5 Metode: Fengsels-app og faste avtaler	3
2.6 Kildekritikk: Drapshandlingen	3
2.7 Metode: Innsyn, tidslinjer og et større bilde	3
2.8 Etikk: Hensyn til mindreårige barn	4
2.9 En større systemsvikt?	4
3. Historisk kjent problemstilling	4
3.1 Metode: Research og arkiv	4
3.2 Metode: Bakgrunns møter	4
3.3 Uttalt mål med journalistikken	5
4. Barna som forsvant	5
4.1 Metode: Researche datasett og finne intern statistikk	5
4.2 Metode: Rekruttere Beta-brukere i barnevernet	6
4.3 Metode: Tom kopi	6
4.4 Metode: Bygge eget datasett	7
4.5 Metode: Kontaktinfo til 227 barneverntjenester	7
4.6 Metode: Malbasert innsyn og fullføringsmål	8
4.7 Vet ingen hvor mange som barn som er bortført?!	8
5. Robin og Polen	9
5.1 Metode: Identifisere land og «Community Chat»	9
5.2 Etikk: Eksponere barn	9
5.3 Metode: Dommer for grov omsorgsunndragelse	9
5.4 Kildearbeid: Det første møtet med Robin	10
5.5 Etikk: Innsyn i egne dokumenter	10
5.6 Kildearbeid: Informasjon som bare finnes i Polen	10
5.7 Metode: Adresseliste og Geo-guessing	11
5.8 Etikk: Reise med en sårbar kilde	11
5.9 Forberedelser: Masker og skoposer	11
5.10 Etikk: Kan vi gå inn i huset?	12
5.11 Metode: Jakten på polske dokumenter	12
5.12 Kildekritikk: En trend i Polen	12
5.13 Metode: Rettsavgjørelser fra EMD og familiedomstoler i 30 land	13
5.14 Kildearbeid: Kontakte Robins mor	13
5.15 Etikk: Morens privatliv	14
5.16 Etikk: Robins yngre søsken	14

6. Hege-Kristin og Spania	15
6.1 Spania skiller seg ut	15
6.2 Metode: Lokale kilder og funn	15
6.3 Kildearbeid: En liten jente i Laksevåg	15
6.4 Kildekritikk: Dokumentere omsorgssvikt fra 2008	16
6.5 Etikk: Ettermæle til død mamma	16
6.6 Metode: Kunne det skjedd igjen?	16
6.7 Metode: Kripos, SIS-register og politidistriktene	16
7. Tina og pappa	17
7.1 Metode: Lete etter erstatningssaker	17
7.2 Kildearbeid: En 360-grader historie	17
7.3 Metode: Savnetmelding, mislykket idé og tilfeldig spørsmål	18
8. Spesielle utfordringer og motstand	18
8.1 Hets, frykt og trusler	18
8.2 Forsøkt stoppet i spansk domstol	19
8.3 Bevisste brudd på offentlighetsloven	19
9. Slik har vi jobbet	19
10. Dette er nytt	19
11. Konsekvenser	20

Vedlegg: Lenkesamling

1. INNLEDNING

Dette prosjektet begynte med et drap. Men da vi undersøkte drapssiktedes historie, fant vi en problemstilling som angår flere tusen barn: Når barnevernet er i ferd med å avsløre at barn lever med vold, overgrep eller omsorgssvikt, flytter familien. Da lukkes saken og undersøkelsene må starte på nytt – hvis barnevernet i det hele tatt vet hvor barnet er.

At familier stikker av fra barnevernet, er ikke nytt. Det var tema etter overgrepssakene i Alvdal i 2008, og i utallige enkeltsaker i lokal- og riksmidier. Politikerne har lovet å rydde opp og tette smutthullene.

Men da vi begynte å undersøke hva som har skjedd siden den gang, avdekket vi alvorlig kunnskapsmangel. Barnevernet visste ikke engang hvor mange barn som var blitt bortført fra deres omsorg – etter at det var bestemt at det er for skadelig for barnet å bo med foreldrene. Smutthullene som skulle tettes, fant vi igjen 15 år senere.

I denne rapporten vil vi fortelle hvilke metoder vi har brukt for å finne tallene myndighetene burde hatt. Gjennom innsyn til flere hundre instanser, sammenstilling av statistikk, gransking av rundskriv, retningslinjer og domstolsavgjørelser fra flere land, har vi avdekket et system som ikke fungerer. Arbeidet vårt avslører hvordan samfunnet svikter barna som trenger vår omsorg aller mest: Barn som går på skolen uten matpakke og frokost i magen, barn som følger rusede foreldre hjem fra puben, barn som gjemmer seg i frykt for mamma eller pappas sinne.

2. SLIK STARTET ARBEIDET: ET DRAP I SPANIA

*«Huset vårt var et fengsel. Mannen min fryktet barnevernet.
Selv fryktet jeg bare mannen min»*

Katrine fra Bærum

2.1 Drapet i Alicante

Fredag 2. august 2024 fanget journalister på desken i VG opp et nyhetsvarsel om nordmenn omtalt i utenlandske medier: *«Nordmann drept i Spania. Kvinne siktet for drap.»*

Hanna hadde helgevakt og som den eneste på desken med litt spansk kunnskaper, fikk hun ansvar for å kontakte forsvarer og politi i Spania. Det ble ganske snart klart at dette var en drapssak utenom det vanlige: Både avdøde og drapssiktede var norske statsborgere. Drapet hadde skjedd i Alicante, et område mange nordmenn har et nært forhold til – og det er i seg selv uvanlig at en kvinne siktes for drap. Enda mer uvanlig ble det da vi gjennom kildearbeid fant identiteten til den drapssiktede kvinnen. Katrine var en fembarnsmor i 40-årene, hadde skrevet doktorgrad og jobbet som seniorrådgiver i Forskningsrådet.

Vi begynte å ringe mennesker i kretsen rundt familien og fikk beskjed om at det var personer som ønsket å snakke anonymt med media. Ganske snart fikk vi høre den dramatiske historien med ulike vinkler. Familiemedlemmer på Katrines side beskrev grove episoder med psykisk og fysisk

vold. Avdødes familie benektet at ektemannen hennes noen gang hadde vært voldelig. I sentrum for det hele var parets tre mindreårige barn, som nå befant seg i Spania.

Allerede tirsdagen etter drapet satte Hanna seg på flyet til en by på Vestlandet for å møte Katrines to eldste barn, som nylig var blitt myndige. De hadde mye på hjertet. I en lang samtale fortalte de om et liv i konstant frykt. De beskrev hvordan barnevernet hadde undersøkt barnas situasjon, men at stefaren gang på gang hadde overtalt moren til å flytte mellom norske kommuner, den spanske solkysten og Kanariøyene for å villedde barnevernet.

På flyet hjem hadde Hanna en følelse av at det var deler av historien som gikk på utsiden av en klassisk drapsdekning: **Kunne det virkelig stemme at det var så lett å lure fem norske barn ut av det systemet som skal beskytte dem?**

2.2 Etikk: Kildenes motiv

Mange som velger å snakke med media, har et motiv. Det er ikke i seg selv et problem, men det stiller krav til å dokumentere at det som blir sagt, er sant. I denne saken var det liten tvil om hvilket motiv Katrines barn hadde: De ville at mamma skulle få så lite straff som mulig. De håpet at drapet ville bli vurdert som selvforsvar; en uunngåelig handling fra et menneske som var trengt opp i et hjørne.

Hvilke bevis hadde de for sin historie? Hanna ba om å få tilgang på det barna hadde av dokumentasjon: video, bilder, e-poster og lydopptak som kunne dokumentere historien. I september 2024 ba datteren om innsyn i sin egen barnevernssak fra Fredrikstad kommune – der hun hadde bodd da den mest alvorlige voldsepisoden hun beskrev skulle ha hendt. De voksne barna var samtidig åpne om at det var ting de ikke husket. Dessuten hadde de ikke bodd sammen med Katrine og stefaren de siste årene før drapet. Det var bare én person som kjente historien fra A til Å. Problemet var at hun satt bak lås og slå i et av Europas mest beryktede fengsler, siktet for drap.

2.3 Metode: Søke spansk fengsel om besøksvisum

De eldste barna til Katrine var positive til at vi skulle møte moren. Hanna skrev et brev til Katrine, som hun fikk overlevert i fengselet. En snau uke senere fikk vi et håndskrevet brev tilbake.

Hvis Hanna fikk besøke Katrine i fengselet, ville hun snakke med oss.

I Spania er det fengselet som avgjør hvem som får besøke fanger som sitter i varetekt. Sammen med søknaden på spansk måtte Hanna legge ved kopi av pass, samt utskrift av telefonhistorikken sin for to måneder. Heldigvis kunne hun legge ved to valgfrie måneder fra siste år, og med sommerferie og en permisjon i Japan fant hun to måneder uten sensitive kildesamtaler.

I desember 2024 satte Hanna seg på flyet til Alicante. Det var et spesielt øyeblikk da den rødblondekvinnen i Kari Traa-fleece ble geleidet ut i besøksrommet omgitt av kakkerlakker og kloakklukt.

Hun ble plassert ved en av de to telefonene der en glassplate skilte dem. Alt teknisk utstyr måtte være igjen utenfor sikkerhetskontrollen, men Hanna hadde heldigvis klart å overtale vaktene til at hun kunne få ha med penn og papir inn. Hun løftet av røret og Katrine begynte å fortelle.

2.4 Kildearbeid: Forventninger fra kilde i fengsel

Til tross for kaoset rundt oss ble Katrine betrygget etter dette første møtet. Hun ønsket at VG skulle fortelle historien hennes og få innsyn i alle dokumenter. Men hvordan skulle vi klare å gjøre intervjuer og dobbeltsjekke opplysninger? Hanna kunne ikke søke godkjenning fra fengselet og fly til Alicante hver gang det dukket opp et spørsmål.

Etter spansk lov får Katrine 25 telefonsamtaler i uka. De skulle hun bruke på advokaten og på å holde kontakten med sine fem barn. Nå ba vi henne bruke en andel av dem på VG. Det ga oss samtidig et etisk dilemma. Ved å legge beslag på et antall av Katrines telefonsamtaler kunne hun få en forventning om at hun kunne påvirke hva slags sak vi skulle skrive. Vi tok opp premissene med henne i første samtale: Det er VG som avgjør hvilke vinkler sakene får og hvilke faktaopplysninger som kommer med. Brutaliteten i drapshandlingen vil bli beskrevet i saken. Dersom vi avdekket fakta som tydet på at historien hennes ikke stemte, ville vi skrive om det. Men hvordan skulle vi gjøre kontakten rent praktisk?

2.5 Metode: Fængsels-app og faste avtaler

Telefonsamtalene fra fængselet kan gjøres i en telefonautomat eller gjennom en gratis video-app som spansk fængselsvesen har utviklet, kalt v2kp.mytelio.es. Uansett hvilken linje vi brukte, regnet vi med at alle samtaler kunne bli tatt opp og avlyttet. Samtalene i appen ble automatisk kuttet etter syv minutter, dette gjorde at vi droppet småprat og alltid gikk rett på sak.

Katrine hadde behov for rutiner i et kaotisk liv, og avtalen ble at hun kunne ringe Hanna to-tre ganger i uka. Det ble ofte mer enn dette. Hanna gjorde seg tilgjengelig alle hverdager mellom kl. 10 og 11 – uansett om hun hadde kveldsvakt, turnusfri eller juleferie. Det føltes som et stort ansvar å være tilgjengelig hver eneste dag i en periode på over fire måneder. Dersom Hanna ikke tok telefonen i løpet av to minutter, hadde Katrine kastet bort én av sine månedlige samtaler.

2.6 Kildekritikk: Drapshandlingen

Inn mot publisering opplevde vi at flere ønsket å diskreditere Katrines historie. Vi fikk også faktiske opplysninger fra kilder og dokumenter som kunne sette drapshandlingene i et annet lys: Det dreide seg om hvor lang tid det gikk før politiet ble varslet, at drapsvåpen kanskje var blitt vasket for blod – og hvordan det ene barnet var blitt skadet i basketaket. Dette var alvorlige funn som vi ikke kunne underslå for leserne – og som vi gang på gang måtte få Katrine til å svare på i løpet av syv minutters videosamtaler.

Til tross for at det var ting hun syntes var vanskelig å huske eller ikke ønsket å snakke om, fant vi ingen tegn til at Katrine løy til oss. Underveis i arbeidet snakket vi med over 70 mennesker som har vært rundt familien i årene det skrives om. Tidligere naboer, venner og kolleger har bekreftet at opplysningene til Katrine har vært sammenfallende med det de oppfattet i sanntid. Det samme fant vi igjen i politianmeldelser og barnevernsdokumentene vi fikk like før jul i 2024.

2.7 Metode: Innsyn, tidslinjer og et større bilde

Hanna førte inn og sorterte viktige hendelser fra dokumentene i en tidslinje i Google Sheets. Her var det enkelt å få øye på det Katrines eldste barn hadde fortalt om: Hvordan familien flyttet gang på gang. I løpet av fire år flyttet familien ni ganger: Fredrikstad, Gran Canaria, Tenerife, Porsgrunn, Alicante, Asker, Alicante, Øvre Eiker, Bærum og tilbake til Alicante.

– *Ved å melde flytting noen måneder til Spania, kunne vi nullstille saken i Norge. Ingen snakket sammen og ingen klarte å finne barna våre, bekreftet Katrine over video.*

Like før jul i 2024 sendte Hanna en Slack-melding til Mona: «*Har du to minutter i løpet av dagen? Skulle gjerne spurt deg om noen grave-tips til en sak jeg jobber med!*»

Hanna fortalte hva som hadde forundret henne mest i barnevernsdokumentene: De lokale barneverntjenestene behandlet barna og saken ulikt. Fredrikstad kommune varslet spanske myndigheter om at familien hadde flyttet til Gran Canaria i 2021. Men til tross for at påstandene

om mishandling var like alvorlig, gjorde hverken barnevernet i Asker eller Bærum det samme da familien flyttet til Spania i 2023 og 2024. Noen kommuner innhentet historikk fra tidligere bostedskommuner, andre gjorde det ikke. Det virket helt vilkårlig.

2.8 Etikk: Hensyn til mindreårige barn

Det er en hovedregel i norske medier at det er vi – og ikke de pårørende – som skal vurdere om navnet på den avdøde skal publiseres. I denne saken har vi valgt ikke å bruke navnet på Katrines ektemann. Selv om han blir indirekte identifisert av alle som kjenner Katrine, landet vi på at bruken av mannens navn ville påføre de mindreårige barna og hans nærmeste familie unødvendig belastning. Da vi begynte arbeidet, var barna under omsorg av spansk barnevern. Rundt nyttår fikk vi vite at barna var tilbake i Norge, og vi fikk forsikret oss om at de hadde trygge voksenpersoner rundt seg da saken ble publisert.

2.9 En større systemsvikt?

I januar var Mona på vinterferie på Gran Canaria og kom tilfeldigvis i prat med et norsk par som hadde barn på den norske skolen i Arguineguin. De stortrivdes, men nevnte at det var noen triste saker med rusede foreldre som de mente burde vært fanget opp av norsk barnevern. På terrassen samme kveld tok Mona frem Hannas sak og sendte en melding til henne: «*Lurte på om det også ville hatt verdi å ta en prat om systemkritikken, i det større bildet?*» Så snart vi var på jobb sammen, foreslo vi for ledere på hver vår avdeling at vi kunne bruke noen dager på å finne svar:

Blir barnvernssaker nullstilt om familier flytter ut av Norge?

Hvor mange norske barn flyttes rundt på flukt fra barnevernet?

3. HISTORISK KJENT PROBLEMSTILLING

3.1 Metode: Research og arkiv

I arbeidet med Katrines historie intervjuet Hanna divisjonsdirektør Anders Henriksen i Bufdir om familier som flytter hyppig. Han virket ikke spesielt overrasket over at Katrine, ektemannen og barna hadde flyttet ni ganger på fire år:

– *Dette er historisk en kjent problemstilling, svarte han.*

Det burde bety at dette er et problem som myndighetene har mye kunnskap om, tall på og tiltak mot? Tja, dette var noe «alle» som jobber i barnevernet har vært borti, fikk vi høre fra flere. Et så omfattende problem måtte vel ha blitt omtalt i forskning? Vi lette og spurte hos Bufdir, Senter for barnevernsforskning og Helsebiblioteket, men fant ingen studier som tok opp problemstillingen. I Retrievers arkiv fant vi flere titalls artikler som beskrev enkeltfamilier som flyktet fra barnevernet helt tilbake på 1990-tallet og frem til i dag. Men hverken myndigheter, forskere eller journalister hadde undersøkt hvor ofte det skjedde.

Selv om det ikke fantes tall, mente myndighetene at problemet var blitt mindre de siste årene. De viste til en lovendring fra 2023 som ga barneverntjenestene en utvidet plikt til å varsle på tvers av kommuner når barn flyttes. Det er sjelden familier rømmer ut av landet, ble vi fortalt.

Men ingen visste hvor mange barn som forsvant.

3.2 Metode: Bakgrunns møter

Vi inviterte oss selv på besøk til ansatte i Bufdir og flere barneverntjenester. De fleste sa ja. Mange

hadde personlige erfaringer med barn de hadde vært alvorlig bekymret for som plutselig forsvant. De lurte selv på omfanget.

Samtidig beskrev barnevernsansatte problemer som ikke var blitt bedre selv om varslingsplikten var blitt strengere: Datasystemer der det ikke er mulig å dele informasjon. Varsling som er personavhengig og sårbart for fravær og feil. Mange ganger er det heller ingen å varsle – familien er bare borte. – *Når barnet ikke lenger bor i kommunen, sier loven at vi skal henlegge saken. Det er ingen som har overblikk og ansvar for å hindre at disse barna glipper ut av systemet, sa en barnevernleder.* – *Jeg opplever ikke at dette er blitt bedre. Tvert i mot opplever jeg stadig oftere at familier forsvinner ut av landet lenge før vi er ferdige med undersøkelsene, sa en annen.*

3.3 Uttalt mål med journalistikken

Vi oppsummerte det vi hadde funnet ut og ble oss i mellom enige om at dersom vi skulle forsvare å bruke tid på et tema som hadde vært omtalt sporadisk gjennom flere tiår, måtte vi sette oss klare mål med journalistikken. Slik formulerte Mona det i et internt notat:

- Vi skal finne tallene myndighetene ikke har (men som de burde hatt!)
- Vi skal fortelle historier du aldri har hørt før (hvordan er det å være et barn som får hele livet sitt røsket opp, gang på gang?)
- Vi skal lage saker som gjør verden litt bedre for barn som utsettes for vold og overgrep (ja, vet, svulstig 1.5, men jeg mener det.)

Objektivitet blir ofte hyllet som en journalistisk dyd, men det er også pressens plikt å beskytte enkeltmennesker og grupper mot overgrep. I dette prosjektet har vi tydelig valgt side: Vi vil fortelle barnas historie. Og vi vil at det de forteller skal føre til reell endring av samfunnet som svikter dem.

4. BARNA SOM FORSVANT

4.1 Metode: Recherche datasett og finne intern statistikk

Det første målet var å finne tallene myndighetene ikke hadde, men først måtte vi være sikre på hva som faktisk fantes av statistikk. Dette er våre råd til hvordan man researcher datasystemer – uavhengig av hva slags prosjekt du skal i gang med:

- Be om møter med ansatte som jobber med statistikk i organet – både de som jobber på analyse-siden og register-siden.
- Spør om de internt bruker samme API¹ som den vi får tilgang til på nettsidene. Ofte viser det seg at man internt har langt mer statistikk enn det som deles på nettsidene. Dette kan det også være mulig å søke innsyn i.

1 API er et programmeringsgrensesnitt som gir direkte tilgang til data og funksjonalitet i et datasystem.

→ Spør om de deler kildekode² for datasettene.

→ Spør hvordan de rent praktisk henter inn data fra barneverntjenestene:

→ Er det verktøy som gjør uttrekk fra systemet eller er det noen som må gjøre uttrekk/opptellinger lokalt og sende inn?

→ Oppdateres det i sanntid? Daglige dumper? Månedlige? Årlig?

På denne måten fikk vi høre om et internt datasett i Bufdirs Internasjonale avdeling som viser hvor mange meldinger norske myndigheter sender til utenlandske myndigheter om barn de er bekymret for. Disse dataene publiseres delvis i årsrapporten, men siden vi visste mer om dataene, kunne vi be om innsyn over flere år – fordelt på land, artikkel i Haag-konvensjonen (sier noe om alvorlighetsgrad og type sak) og oppfølging i sakene.

Dette ga oss den første indikasjonen på omfanget av norske barnevernssaker i utlandet:

På tre år hadde Bufdir varslet utenlandske myndigheter om 511 saker. I minst 109 av sakene mente de barn var i *alvorlig fare* – vi fikk forklart at dét dreier seg om mistanke om vold, alvorlig omsorgssvikt og seksuelle overgrep.

Kildene understreket samtidig at tallene langt fra var komplette:

→ Det finnes ikke tall på hvor mange barn det gjelder. Hver av de 109 sakene kan omhandle flere barn.

→ Statistikken er ført manuelt og ment for å måle aktiviteten i avdelingen.

→ En del kommuner har direkte kontakt med utenlandske myndigheter.

→ Og ikke minst: Tallene omhandlet varsler etter Haag-konvensjonen³. Det vil si at barn som drar til land som ikke har underskrevet konvensjonen, ikke var inkludert. Det gjelder f.eks. Pakistan og Somalia, der mange i Norge har landbakgrunn fra.

Tallene sa heller ingenting om hvor mange barn som forsvinner ut av landet. Og det var dét vi ville forsøke å finne ut.

4.2 Metode: Rekruttere Beta-brukere i barnevernet

Vi fikk høre at tallene vi ønsket oss ikke fantes, heller ikke i de lokale barneverntjenestene. Men kanskje vi kunne overbevise barnevernlederne om å gå inn i enkeltsakene og telle opp manuelt?

Allerede i researchrunden hadde vi alliert oss med barnevernledere som syntes problemstillingen var viktig. Nå spurte vi om å teste ulike innsyn på dem: Er dette tall dere klarer å hente ut?

Hvor tidkrevende er det å svare på dette? Hva ville dere svart om dere fikk disse 20 spørsmålene fra VG uten å ha snakket med oss fra før?

Selv om de som svarte ønsket å hjelpe oss, var svarene ulike. Noen hadde intern statistikk på det vi spurte om, andre brukte et par uker på å gjøre manuell opptelling. En tredje kommune svarte at tallene var umulig å gi ut fordi deres datasystem ikke registrerte opplysningene. Det var en liten aha-opplevelse for oss: De 227 barneverntjenestene bruker ikke de samme datasystemene.

4.3 Metode: Tom kopi

Mange ansatte i det offentlige – og særlig personer som jobber med strengt taushetsbelagte opplysninger – er redde for å si for mye når vi ringer for å spørre om hvordan datasystemet deres ser ut. Her tok vi i bruk en metode som er Monas favoritt-innsynstriks:

Be om innsyn i en tom kopi av saksbehandlingssystemet.

² Den lesbare koden til et dataprogram skrevet i et programmeringsspråk

³ Haagkonvensjonen 1996 er en internasjonal samarbeidsavtale som regulerer jurisdiksjon, fullbyrdelse og samarbeid om foreldremyndighet og beskyttelsestiltak for barn. De fleste land i Europa er tilknyttet konvensjonen.

Innsyn i en tom kopi kan gi deg mange svar: Hvilke felt fyller de ut når de oppretter en ny sak? Hva fylles ut som fritekst og hva er avhukning/bokser/nedtrekksmeny? Ved å vite hvilken informasjon som lagres i organet, er det lettere å vite hva vi kan be om innsyn i. De 227 barneverntjenestene har fire ulike datasystemer, to eldre og to nye systemer (som de fleste er i ferd med å bytte til). Snart satt vi med tomme kopier fra alle systemene.

4.4 Metode: Bygge eget datasett

Bevæpnet med tomme kopier, beta-svarene fra barnevernledere og bakgrunnsintervjuer forsøkte vi å lage en spørring som ville gi oss et verdifullt datasett. Det er noen grunnregler som alltid bør være til stede når man skal lage egne datasett, men det er overraskende ofte vi journalister bommer på dette når vi gjør større innsynsrunder:

1. Be om konkrete tall og sammenlignbare opplysninger
2. Sørg for at alle forstår hva de skal svare på
3. Be om det samme fra alle – og hold på det (noen vil forsøke å gi deg andre tall, men da mister datasettet verdi)

Vi landet på at tre år var en fornuftig periode å be om tall fra. Vi ønsket å kunne sammenligne flere år – før og etter lovendringen. Samtidig påla vi ikke tjenestene å grave for mange år tilbake i systemene sine.

Når journalister ber om innsyn i data, viser vi ofte til offentlighetslovens §9 om rett til datauttrekk, men svarene fra testinnsynene tydet på at det vi ba om ikke kunne fremskaffes med «enkle fremgangsmåter», men tvert i mot var «urimelig arbeidskrevende».

Vi måtte derfor klare å appellere til barnevernlederne at dette var noe de skulle bruke tid på i en travel hverdag. Dette var utgangspunktet for spørsmålene:

- Vis forståelse for deres hverdag og etiske dilemmaer, men forklar samtidig hvorfor denne jobben også er viktig.
- Vis at vi forstår taushetsplikt. Tallene vi ber om, skal brukes til å lage nasjonal statistikk og en samlet oversikt.
- Be bare om tall og svar som vi føler oss rimelig sikre på vil gi oss viktige saker.
- Fritekst-svar skal kun brukes anonymt. Dersom det er aktuelt å følge opp svarene, vil vi ta ny kontakt.
- Gi tjenestene en utvidet svarfrist på to uker. Vær åpen for å forlenge.

Vi reduserte innsynsforespørselen fra 20 til syv spørsmål før vi sendte e-posten. Fire spørsmål om flytting, ett spørsmål om bortføringer og to fritekstspørsmål for kommentarer. Her er et eksempel på hvordan spørringen var satt opp i regnearket:

1. Vi ber om innsyn i antall saker som er henlagt fordi barnet har flyttet fra kommunen (utflyttet). Ber om å få tallene for de siste tre årene samlet (2022-24) fordelt slik:
 - a. Antall saker der barnet har flyttet til ny kommune
 - b. Antall saker der barnet har flyttet til utlandet
 - c. Antall saker der dere ikke vet hvor barnet har flyttet
 - d. Antall saker samlet

4.5 Metode: Kontaktinfo til 227 barneverntjenester

I 2024 kontaktet Aftenposten 226 barnevernledere, leste vi i deres gode metoderapport om Kode 6-barna⁴. Etter avslag fra direktorat og departement hadde de brukt en kreativ metode ved å spørre kommunenes chatbot om kontaktinfo til barnevernlederne. Likevel hadde det tatt flere dager å få en komplett liste. Etter research av datasystemene visste vi om én mann som måtte sitte på en slik liste: Han som samler inn data fra alle tjenestene til Barnevernregisteret. Vi ringte ham, og ganske riktig: Han kunne fortelle oss at det per april 2025 var 212 tjenester + 15 i Oslo. Om vi kunne få en oversikt? Klart det. Ganske snart hadde vi et regneark hentet ut av systemet samme dag. Det viste alle barneverntjenester, hvilke kommuner som tilhørte hver tjeneste og hva som var vertskommunen.

4.6 Metode: Malbasert innsyn og fullføringsmål

Barnevernlederne har en utsatt jobb. Det er mye langtidssfravær og høyt gjennomtrekk. Vi tenkte derfor at det sikreste var å sende innsynsbegjæringen vår til postmottaket i vertskommunen og be dem videresende det til fungerende leder for barneverntjenesten. For å sikre oss at alle forsto hva de skulle svare på, la vi med et regneark som viste hvordan vi ønsket at svarene skulle fylles ut, kolonne for kolonne – satt opp etter samme mal som datasetet vi skulle lage.

Når man ber om innsyn fra 227 forvaltningsorgan, er det lurt å sette et mål for hvilken svarprosent vi *må* ha for å kunne publisere. Vi sjekket hva Bufdir selv har publisert av nasjonale undersøkelser og så at svarprosenten lå rundt 60-65 % av tjenestene. Vi satte oss samme mål – med et tilleggskrav om minst 80 % av landets mest folkerike kommuner. Da vi publiserte, hadde vi svar fra 70 % av alle tjenestene. 27⁵ av landets 30 største kommuner ga oss sine tall.

4.7 Funn: Vet ingen hvor mange som barn som er bortført?!

Etter noen uker begynte svarene å tikke inn. Mona satte av to timer hver arbeidsdag til å svare, følge opp og registrere dataene i regnearket. Samtidig gjorde vi fortløpende utregning og analyse av totaltallene. Ganske snart så vi at flere hundre barn var flyttet ut av landet underveis i undersøkelsessaken. Det barnevernsmyndigheter hadde omtalt som «sjeldent», gjaldt minst 828 norske barn på tre år.

Men det er, tross alt, forskjell på saker der familier flytter *med* barna sine, og saker der staten har tatt over omsorgen for barnet. Vi spurte også alle tjenestene om de hadde opplevd at barn har forsvunnet ifm. omsorgsovertakelse eller akuttvedtak. 36 kommuner svarte ja, ikke alle oppga antall, men vi kunne slå fast at det dreide seg om *minst* 72 barn. Tanken vår med spørsmålet var å sammenligne tallet med antall saker der barnet hadde forsvunnet *etter* at saken var oversendt til barnevernemnda⁶. Her fikk vi oss en stor overraskelse – som vi burde ha klart å fange opp tidligere: Det viste seg at hverken Bufdir, Barnevernemnda eller politiet har samlet oversikt over saker der barn er bortført fra barnevernstjenesten.

Vi mener dette er et av de mest oppsiktsvekkende funnene våre: Selv i de mest alvorlige sakene – der det er bestemt at det ikke er trygt for barn å bo med foreldrene sine – vet ikke myndighetene hvor mange barn som er bortført fra *deres* omsorg.

Hva skjer med disse barna?

4 SKUP: Kode 6-barna, Aftenposten, 2024

5 Fikk svar fra alle bortsett fra Bergen, Tromsø og Bodø

6 Barneverns- og helsenemnda er domstøllignende forvaltningsorgan som avgjør saker om tvang etter barnevernsloven, blant annet avgjørelser om omsorgsovertakelse.

5. ROBIN OG POLEN

«Jeg tenkte at det ikke var noen sjanse for at jeg kom hjem uansett. Ingen kom for å hente meg»

Robin fra Halden

5.1 Metode: Identifisere land og «Community Chat»

Marie har i flere år⁷ hatt jevnlig kontakt med barnevernsforeldre og tidligere barnevernsbarn. Hun er også medlem i flere barnevernsaktivist-grupper på Facebook. De fleste medlemmene i disse gruppene er foreldre som har barn som får tiltak i barnevernet. Det er mye sinne mot barnevernet og det de opplever som maktovergrep. Flere diskuterer når det er lurt å gå i skjul og hvilke land det er best å flykte til. Noen deler bilder av smilende norske barn i fremmede land og skriver at de har fått et bedre liv på flukt. Ved å gå gjennom tidligere innlegg i gruppene og søke på ord som «flytte», «flykte» og «utlandet», identifiserte vi noen land som går igjen: Polen, Spania og Tyrkia.

Foreldrene i disse gruppene deler mye, men opplysninger som inneholder navn på hjelpere og praktiske tips holdes ofte tilbake i offentlige innlegg. Gruppene oppretter heller «Community Chat», som er Messenger-chatter knyttet til gruppa. Dette kan være nyttig å vite om når man undersøker Facebook-grupper med mange medlemmer. I disse chattene kunne Marie få mer innsikt i hvordan foreldre i vanskelige situasjoner tenker og agerer.

Vi satt etterhvert med konkrete land, navn og saker, men var det foreldrenes historie vi ville fortelle? De gamle avisartiklene vi hadde funnet, handlet om anonyme foreldre eller bekymrede ansatte. Men vi fant ikke historiene til dem dette egentlig handler om: Barna.

5.2 Etikk: Eksponere barn

Vi ønsket å fortelle historiene til flere barn. Vi ville vise at problemstillingene angår familier fra ulike samfunnslag og at det kan være mange årsaker til at familiene stikker av. Og vi ønsket å vise fram funn og tall fra flere land – også Norge. Gjennom historiene til ekte mennesker håpet vi at leserne ville forstå tallene og konsekvensene.

Pressen har strenge etiske regler mot å eksponere mindreårige. Å skulle fortelle om bortføring og flukt vil kunne sette barn og foreldre opp mot hverandre. Barna vi ville ha tak i, var allerede i vanskelige situasjoner og vi ønsket ikke å gjøre det verre. Vi bestemte oss for at «barna» vi skulle snakke med måtte være myndige. Samtidig ønsket vi at erfaringene skulle ligge nært i tid, slik at myndigheter og politikere ikke kunne avfeie det med at «dette ville ikke skjedd i dag».

5.3 Metode: Dommer for grov omsorgsunndragelse

Det som før het barnebortføring, er i ny straffelov omdøpt til grov omsorgsunndragelse. Vi ba om innsyn i dommer for grov omsorgsunndragelse fra noen utvalgte domstoler. En av dommene var mot en mor som i 2024 var dømt i Halden tingrett for å ha tatt med seg sine tre mindreårige barn til Polen i 2018. Først i 2023 kom de tilbake til Norge. Det eldste barnet, Robin, hadde da nylig fylt 18 år, men var ifølge dommen sterkt preget av årene på flukt. Siden det var kort tid siden han hadde kommet hjem, og han fremdeles var så ung, gikk vi varsomt frem. Vi kontaktet først hans biologiske far (som ifølge dommen fikk omsorgen for Robin og hans yngre søsknene). Trodde han det

kunne være aktuelt for Robin å ta en bakgrunnsprat med oss? Ganske snart fikk Marie en SMS med nummeret til Robin og beskjed om å ta kontakt.

5.4 Kildearbeid: Det første møtet med Robin

Robin svarte umiddelbart. Han hadde tenkt lenge på at han ville snakke med en journalist, så han. Noen dager senere møtte Marie og Mona Robin på en kafé i Halden. Allerede i det første møtet fortalte han om flukten, frykten og det han selv beskrev som «et liv fylt med omsorgssvikt». Robin fremsto troverdig og reflektert, men han var også åpen på at det er mye han ikke husker og ting han kan ha misforstått. Det er først de siste årene han har begynt å innse at barnevernet ikke bare var «slemmingene» i hans historie. Robin hadde aldri snakket med en journalist før og vi brukte tid på å forklare vår arbeidsprosess.

Da Robin kom hjem til Norge i 2023, etter fem år på flukt, hadde han bare en liten ryggsekk med noen få klesplagg. Han hadde ingen bilder eller dokumenter fra årene i Polen.

– *Det ligger nok noe i huset i Polen. Jeg skulle gjerne dratt tilbake dit og hentet det*, sukket han. Marie og Mona vekslet et blikk. Hvis vi kunne bli med Robin tilbake til Polen, kunne han finne mennesker, steder og papirer som bekreftet det han fortalte om.

5.5 Etikk: Innsyn i egne dokumenter

Inntil videre jobbet vi fra Norge. Robin fortalte at det norske barnevernet aldri hadde vært i Polen. Han ønsket at VG skulle få lese alt det offentlige Norge hadde samlet av informasjon om ham. Men Robin ønsket ikke selv å møte noen fra barnevernet. De hadde ikke hjulpet ham da han trengte det. Han skrev derfor et fritak fra taushetsplikt der han ba om at VGs spørsmål ble besvart og at alle hans dokumenter kunne utleveres til Marie. Vi ba om innsyn i Robins sak hos barnevernet i Halden, UD og Bufdir.

Barnevernet i Halden ønsket å møte Robin til en samtale før de vurderte innsynskravet. Dette er ikke uvanlig når tidligere barnevernbarn ber om innsyn i sine egne dokumenter. Det handler nok mest om omsorg: Å sikre seg at unge forstår hva det kan bety å stå frem i media. Men Marie har erfart at barnevernansatte kan feilinformere om hvordan journalister jobber. Det har endt med at ungdommer er blitt skremt fra å snakke.

Etter flere ukers samtale med partene kom vi frem til et kompromiss som både Robin og barnevernet sa ja til: Marie ble med Robin til rådhuset. Han hentet selv dokumentene, men slapp å snakke med noen.

5.6 Kildearbeid: Informasjon som bare finnes i Polen

Dokumentene inneholdt helt sentrale opplysninger. Bare noen uker før tolv år gamle Robin ble bortført, hadde læreren hans varslet barnevernet: Robin sa han var redd for å bli tatt med til et land hvor han ikke kunne språket.

Hva som skjedde etter at de hadde reist, sto det lite om. Barnevernet skrev at det hadde vært «nærmest umulig» å få informasjon om barna etter at familien flyktet. Vi gikk gjennom morens åpne Facebook-side. Her delte hun bilder av Robin og søsknene, og beskrev det som virket som varme og trygge hjem. Robin selv beskrev et hjem i Polen uten innlagt strøm og vann. Det var bare én måte å finne ut hva som stemte. Tiden var inne for å ta praten med Robin. Hva tenkte han om at Marie og fotograf Annemor reiste med ham til Polen? Robin ble glad. Det virket ikke som han hadde sett på det som en mulighet at VG ville bruke så mye ressurser på hans sak. Han opplevde det meningsfullt og var klar til å reise når som helst.

5.7 Metode: Adresseliste og Geo-guessing

Før vi kunne reise, måtte vi finne ut hvor. Vi avtalte et nytt møte med Robin med ett mål: Å gå systematisk gjennom alt han husket. Vi satt med Google og karttjenester, og søkte sammen. Robin pekte ut gater, bygninger og nabolag han kjente igjen, mens vi noterte ned adresser, institusjonsnavn og tidsperioder. Samtidig var det mye han hadde glemt – eller kanskje aldri hadde visst – fra de første årene. Nå fikk vi uventet hjelp fra moren hans. I bakgrunnen på et par av bildene hun hadde postet, kunne vi skimte det som så ut som skolebygninger. Vi lastet opp bildene i ChatGPT⁸ og testet ulike språkmodeller. GPT 4 ga ingen resultater, men da vi byttet til dybdeversjonen O3, begynte modellen å jobbe.

Vi ba modellen gi oss en forklaring om hva den gjorde trinn for trinn:

1. Det var ingen skilt eller kjente bygninger i bildet, men det ene bildet viste en flik av en skolebygning – i en byggestil som er vanlig i tre fylker i Polen →
2. Et annet bilde viste litt av en plakat fra et lokalvalg om snevret det inn til én by →
3. Vi sammenlignet bilder av skolebygninger i byen med bilder vi fant på Google Maps streetview. Til slutt satt vi igjen med to aktuelle skoler i samme by.

Det er mye klaging på hvordan AI-modeller hallusinerer. Og selvsagt må alt som skal brukes og publiseres dobbeltsjekkes, men bildesøkene har spart oss utallige arbeidstimer. Og vi satt jo med en fasit. Robin kjente seg igjen: Dér gikk jeg på skolen!

5.8 Etikk: Reise med en sårbar kilde

Robin ville ta oss med på en reise som var så lik som mulig den flukten de gjorde i 2018. Det betydde bil, ferge og lange reisedager. Reisen ville innebære besøk til steder der Robin hadde mange vonde minner. Vi hadde flere samtaler med Robin og hans nærmeste familie på forhånd. Vi stolte på Robins vurdering av egne følelser, men samtidig er det jo ikke alltid lett å vite hvordan man vil reagere hvis noe uventet oppstår. Marie og Annemor har jobbet med mange sårbare kilder tidligere, men dette var noe nytt: Vi skulle være tett på kilden i flere døgn. Det krevde en konstant balansegang mellom omsorg for Robin, profesjonell distanse og å fange opp om noe var galt.

Vi laget en WhatsApp-gruppe, der Robin kunne melde oss hvis det var noe han ikke ville ta muntlig. Etter forslag fra ham ble gruppa døpt: #norsketurister.

Vi booket hoteller litt utenfor byene vi skulle besøke, slik at Robin ikke skulle trekkes tilbake i gamle miljøer og treffe gamle bekjente hvis han ikke ønsket det. Vi laget også en liste over premisser som skulle være tydelige før vi dro, for eksempel at vi ikke aksepterte rusbruk under turen. I mai satte vi oss i bilen. Som 12-åring tok Robin den samme ruta. Den gang satt han klemt mellom sovende småsøsken og lurte på hva som ville møte han i et fremmed land. Nå satt 19-åringen i baksetet og styrte musikken.

5.9 Forberedelser: Masker og skoposer

Et av de viktigste stedene vi skulle reise, var det gamle huset der Robin hadde bodd lengst med moren. Robin advarte om at huset vi skulle inn i var fullt av muggsopp. Mat i kjøleskapet kunne ha stått urørt i flere år. Det var så ille, sa Robin, at alle klær og sko vi brukte inne i huset, måtte vi

8 Schibsted har en Enterprise-avtale med OpenAI som skal sikre at vi kan jobbe med bilder og dokumenter i Chatgpt uten at de skal bli brukt til datatrening.

planlegge for å kaste i en søppelsekk etterpå. Vi gikk til innkjøp av P3-masker, skoposer og engangshansker. Vi kom frem en ettermiddag. Hagen utenfor var gjengrodd, men huset kunne nesten se koselig ut med synlig murstein og stråtak.

Hva ville møte oss?

5.10 Etikk: Kan vi gå inn i huset?

Huset i Polen sto tomt. Robins mor eier huset, men hun satt fengslet i Norge. Vi hadde ennå ikke snakket med henne, men vi hadde liten grunn til å tro at hun ville ønske oss velkommen inn. Men Robin ønsket å ta med seg VG inn. Dette hadde vært hjemmet hans i flere år og han hadde personlige ting og dokumenter han ønsket å hente. Kunne vi bli med inn?

Vi diskuterte dette nøye med lederne våre før vi dro til Polen. Huset er sentralt i Robins historie. Det var her Robin og morens fortellinger skilte seg mest fra hverandre. Norsk barnevern hadde aldri vært i huset, så det var ingen som hadde dokumentert hvordan de tre norske barna levde, mens de (på papiret) var under barnevernets omsorg og ansvar. Dette var forutsetningene vi ble enige om:

→ Det er ikke vår rolle å hindre Robin i å gå inn i det som har vært hjemmet hans.

→ Marie og Annemor kan bli med Robin inn – dersom døren står ulåst.

→ Vi kan ta bilder og video som dokumenterer hvordan Robin viser oss rundt. Det vi skal ta bilder av, skal være knyttet til hans historie.

Vi tok på støvmasker og gikk inn. Det viste seg at det Robin hadde fortalt stemte. Gulvet var dekket av rotteskitt. Det lå knuste glassflasker og ølbokser overalt. Vi tok bilder som viste at Robin hadde bodd der: Skolebildet hans. Det gamle rommet. Langt nede i pappesker fant han dokumenter han sannsynligvis aldri ville fått tak i på en annen måte. For ikke å ta noe ut av huset, fotograferte Annemor dokumentene. Robin oversatte mye selv, og i tillegg brukte vi Chatgpt⁹ til å oversette dokumentene og sikre at vi bare tok kopier av dokumenter som angikk Robin.

5.11 Metode: Jakten på polske dokumenter

Noen av dokumentene vi fant i huset, ble viktige allerede mens vi reiste rundt i Polen. Flere var merket med referansenummer og stempler fra polske myndigheter og rettsinstanser, også til instanser som vi ikke hadde klart å søke oss frem til. Vi hadde allerede hyret den polske frilansjournalisten Maria Hawranek til å bistå oss med research og intervjuer på deler av reisen. Selv om Robin i dag snakker godt polsk, ønsket vi oss en tolk som ikke selv var part i saken. I tillegg kjenner journalist Maria bedre til innsynsrettigheter i den polske forvaltningen. På forhånd hadde Maria advart oss om at uten konkrete referanser, ville vi neppe få ut noe som helst. Men med referansenumrene fra huset kunne Maria og Robin sammen hente ut dokumenter fra polsk barnevern.

En polsk tilsynsrapport beskrev forholdene Robin hadde levd under som «uutholdelige».

5.12 Kildekritikk: En trend i Polen

Robin bodde på flere barnehjem i Polen. Vi oppsøkte den siste institusjonen han og søsknene bodde og lederen der fortalte Marie at han stusset da han fikk tre norske barn på døren. Norge er et rikt land med et stort velferdssystem, sa han, hvorfor levde de i nød i Polen? Han begynte å ringe rundt til barnevernmyndigheter sentralt i Polen og fikk høre om flere saker. *Norske barnevernsflyktninger er en trend i Polen*, konkluderte han.

9 Schibsted har en Enterprise-avtale med OpenAI som skal sikre at vi kan jobbe med bilder og dokumenter i Chatgpt uten at de skal bli brukt til datatrening.

Tallene vi hadde fått fra Internasjonal avdeling i Bufdir, viste at Norge hadde sendt 66 bekymringsmeldinger til Polen de siste tre årene. Ikke et oppsiktsvekkende høyt tall med tanke på at polakker er en stor innvandrerguppe og ofte flytter mellom landene. Norge har et godt samarbeid med Polen, forsikret Bufdir.

Samtidig var Polen et av landene som oftest ble nevnt i aktivistgruppene, og flere delte polske nyhetsartikler som intervjuet norske foreldre som sa de levde lykkelig på rømmen fra barnevernet. Et av navnene som gikk igjen i artiklene, var den kristne organisasjonen Ordo Iuris, som har gitt advokatbistand til familier som kjempet mot norsk barnevern.

Ordo Iuris svarte på skriftlige spørsmål som frilanser Maria sendte for oss på polsk. I svaret inkluderte de en liste over konkrete saker der de hadde hjulpet norske statsborgere i Polen. Vi dobbeltsjekket identitetene – og ganske riktig: alle var utvandrede nordmenn. Ett av navnene tilhørte Robins mor, som Ordo Iuris senere sluttet å hjelpe, fordi omsorgssvikten var for alvorlig. Samtidig mener Ordo Iuris oppriktig at de norske barnevernsmennene er i strid med menneskerettighetene. Stemmer det?

5.13 Metode: Rettsavgjørelser fra EMD og familiedomstoler i 30 land

Alle avgjørelser i Den europeiske menneskerettsdomstolen publiseres offentlig. I forhold til folketall, har Norge mange barnevernsdommer i EMD. Vi lastet ned og søkte i alle dommer fra siste ti år som nevnte *omsorgsunndragelse, akutt plassering, fylkesnemnd og barnevernnemnd*. Flere dommer nevner at norske omsorgsovertagelser ikke er fattet i en domstol, men det Norge er blitt dømt for de siste 10 årene, er andre EMK-brudd (som ikke å tilbakeføre barn til biologiske foreldre).

Hvor uvanlig er den norske ordningen? Vi undersøkte hvem som fatter avgjørelser om omsorgsovertagelse i 30 europeiske land. I 26 av landene skjer dette i ordinære domstoler eller familiedomstoler. Tre andre land har, som Norge, lagt avgjørelsene til et forvaltningsorgan. Den norske ordningen er altså uvanlig, men fordi foreldre har rett til å anke avgjørelsen til en domstol, mener Norge at ordningen er i tråd med EMDs avgjørelser. Men det kan jo være at polske familiedomstoler ikke er enige?

Vi ba om innsyn i originaldommer¹⁰ fra flere familiedomstoler i Polen i saker som involverte norske statsborgere. Det samme gjorde vi fra domstoler i Romania¹¹ og Tsjekkia¹², der vi fant eksempler på at norsk barnevern var blitt kritisert. Til slutt satt vi med en oversikt som viste at den norske nemndordningen er uvanlig og omstridt. Barne- og familiedepartementet erkjente at de må bruke ressurser på å forklare de norske nemndene til andre land.

5.14 Kildearbeid: Kontakte Robins mor

Allerede i det andre møtet med Robin tok vi opp en problemstilling vi visste vi ville komme:

På et tidspunkt må vi kontakte moren din.

Robin har brutt all kontakt med moren. Han bruker utelukkende fornavnet når han snakker om henne. Sammen med Robin diskuterte vi hvordan vi kunne kontakte moren på en måte som ikke gikk utover ham. Vi snakket også med Robin og faren om hvordan moren tidligere hadde reagert i vanskelige situasjoner. Reaksjonsmønsteret var uforutsigbart, og vi var bekymret for om vår kontakt kunne sette Robin eller søsknene i en krevende situasjon.

10 Vi brukte nettportalene Orzeczenia.nsa.gov.pl for å finne polske rettsavgjørelser. Dommer fra familiedomstoler er i stor grad sladdet og vi måtte derfor kontakte hver domstol direkte per mail.

11 Dommer fra Romanias høyesterett er søkbare på Portal.just.ro

12 Dommer fra Tsjekkiyas høyesterett for forvaltningssaker ligger på Nssoud.cz

Det var avgjørende å få til en dialog der vi kunne ha åpne, grundige samtaler med moren. Da vi begynte arbeidet med saken satt hun i fengsel, men bare noen dager etter at vi hadde vært i Polen ble moren løslatt. Vi fikk tak i henne på en sprakete linje:

– *Først nå ringer dere?* åpnet hun.

Moren fortalte at hun hadde tipset både VG og andre medier om det hun mente var grusom behandling fra norsk barnevern, uten at noen journalister hadde svart henne. Da hun forsto at sønnen nå fortalte en annen historie, om flukt og omsorgssvikt, ble hun lei seg. Det ble den første av mange lange samtaler. Vi møtte moren med et reelt ønske om å lytte til henne. Vi var tydelige på hva saken ville handle om, men vi lovtte også at hun skulle få lest opp alle sitater og få forklart sammenhengen de skulle stå i. Hvis hun ble frustrert, ville vi alltid ta telefonen og lytte til henne, lovtte Marie. Det ble avgjørende for at hun til slutt sa ja til å la seg intervjuer anonymt.

Men én ting var uaktuelt for henne: Hvis vi publiserte bilder fra huset, ville hun anmelde VG for innbrudd.

5.15 Etikk: Morens privatliv

Det er ikke vanskelig å forstå at moren opplevde det invaderende at journalister hadde vært inne i huset hennes. Vi har derfor vært varsomme med hva vi har fotografert og publisert. Det vi har valgt av videoer og bilder dokumenterer at Robin har bodd der og at han viser oss rundt i barndomshjemmet. Bilder som utelukkende eksponerer morens privatliv, er ikke tatt med. Moren fikk si på trykk at huset så bedre ut før, at spritflaskene ikke tilhørte henne og at mus og rotter nylig hadde flyttet inn. I disse samtalene bekreftet hun samtidig mye av det Robin fortalte om mangel på strøm og vann. I sosiale medier har moren selv fortalt om kampen mot norsk barnevern og postet bilder av barna fra Polen. Vi mener at Robin også bør ha rett til å fortelle sin side av saken – selv om moren gjennom bruk av fornavn og bilde på Robin, eksmannen og mormoren, får eksponert deler av livet som hun ikke ønsket oppmerksomhet rundt.

I teksten var det viktig for oss å få frem at dette ikke bare er en enkelthistorie. Vi avslører at minst 72 barn var bortført fra barnevernets omsorg på tre år – og at norske myndigheter ikke kjente omfanget. Systemkritikken ble også løftet i Robins historie: Hvordan skolen varslet barnevernet før de rømte, hvorfor barnevernet i Halden henla saken og hvor mange år det tok å få barna hjem til Norge. Kjernen i saken var å vise hvordan Robin levde mens barnevernet hadde ansvaret for å beskytte ham. VG mener at bildene som er publisert, bidrar til å forstå konsekvensene av barnevernets systemsvikt.

5.16 Etikk: Robins yngre søsken

En av våre største bekymringer var hvordan publiseringen kunne påvirke Robins mindreårige søsken. Vi visste ikke om søsknene delte Robins tanker om moren og livet i Polen.

Vi mente det ville være en alvorlig fordreining av sannheten om vi ikke nevnte at det var tre barn som var blitt bortført fra norsk barnevern. Men vi lot hverken Robin eller moren beskrive søsknenes reaksjoner eller hendelser som bare involverte dem. Hver setning ble veiet for å se om det var nødvendig å nevne de andre barna.

Søsknene bor i dag hos faren, og vi møtte ham flere ganger og snakket gjennom hvordan barna best kunne forberedes. Vi gjorde et bevisst valg om ikke å snakke med søsknene selv, men gjennom både far og barnevernet i Halden forsikret vi oss om at de ble godt ivaretatt.

For å dempe belastningen brukte vi ikke etternavn på faren, broren eller mormoren. Vi skrev ikke alder eller kjønn på søsknene. I teksten unngikk vi også opplysninger om moren som søsknene kanskje ikke kjente til selv. I etterkant har vi fått vite at både de og Robin har tålt publiseringen godt.

Robin og søsknene ble bortført. Men barnevernlederne fortalte at de fleste familiene stakk av før undersøkelsene var ferdig. Hvor ble de av?

6. HEGE-KRISTIN OG SPANIA

«Det var mange som visste hvor syk mamma var. Hvorfor fikk hun lov til å ta meg ut av skolen og ut av landet?»

Hege-Kristin fra Bergen

6.1 Spania skiller seg ut

I det nasjonale innsynet vårt hadde barnevernledere fra hele Norge fortalt at barn flyttet til Spania, når foreldrene opplevde press fra barnevernet. Fra fengselet i Alicante sa Katrine at det var en enkel løsning: *Ingen synes det er noe rart at en norsk familie vil bo på Kanariøyene en periode.* Vi begynte å kontakte norske foreninger, klubber og miljøer i Alicante, Gran Canaria og Costa Blanca. Mange anerkjente problemet, men ønsket ikke å si noe på trykk. Sjømannskirken og Familieveiviseren¹³ sa heldigvis ja til å snakke med oss. Dette var de eneste avtalene vi hadde da Annemor og Mona bestilte flybilletter til Las Palmas i september.

6.2 Metode: Lokale kilder og funn

Noen få dager før vi reiste, fikk vi en avtale med Patricia Rivero Marichal ved sosialkontoret i Arguineguin. Hun møtte oss på et samtalerom fylt med leker og barnetegninger. Vi forventet noen generelle betraktninger om hvordan det er å hjelpe tyske, britiske og skandinaviske barn. Kanskje hadde hun ikke noe eget inntrykk av nordmenn. Det viste seg å være feil: Patricia beskrev livredde norske barnevernflyktninger som gikk i skjul på øya og norske barn uten skolegang som tok vare på foreldre som slet med rus og psykisk sykdom.

– *Hvorfor er det bare nordmenn som rømmer landet for å unnslippe barnevernet?* spurte hun.

6.3 Kildearbeid: En liten jente i Laksevåg

Da vi først kontaktet Sjømannskirken, nevnte de et intervju TV 2¹⁴ hadde med Hege-Kristin Hammer i 2024. Her fortalte hun om omsorgssvikt, overgrep og hjelpen hun fikk fra Sjømannskirken da hun bodde på Gran Canaria med en psykisk syk mor i 2008. Vi kontaktet Hege-Kristin og forsto allerede i første samtale at det var ufortalte sider ved historien hennes. Uken før vi dro

til Gran Canaria, besøkte vi Hege-Kristin i Bergen.

Hun viste oss rundt i nabolaget der hun vokste opp, skolen hun gikk på – og lot oss lese dokumentene hun hadde hentet ut fra barnevernet. Det var ett dokument som pekte seg ut: en flyttemelding sendt fra skolen til kommunen i desember 2007.

«*Ny skole: Ingen Skole*». Barnevernet sto på kopi.

Hva hadde de gjort for å hjelpe niåringen?

Flytter til:

Kommune:	Grand Canary Spania
Ny skole:	Ingen Skole
Dato, flytting:	15.12.07
Arsak:	Flyttet til utlandet

13 En veiledningstjeneste for norske barn, ungdommer og familier som bor utenlands. Har tre kontorer i Spania.

14 [Norsk jente \(10\) reddet fra bar i Spania](#), TV 2, 30. desember 2024

6.4 Kildekritikk: Dokumentere omsorgssvikt fra 2008

Før vi dro til Gran Canaria, laget vi en liste med aktuelle adresser og mennesker å oppsøke i Arguineguin. Men fordi det var gått flere år, oppdaget vi at barer og butikker hadde skiftet navn. En av dem vi ønsket oss sterkest å snakke med, var spanske Paula, som hadde møtt niåringen nesten hver dag. Spillehallen hun jobbet på den gang, var nedlagt. Men Hege-Kristin hadde fått navnet på kafeen der hun skulle jobbe. Vi hadde flaks. Noen hundre meter fra senteret lå fortsatt kafeen, og kelneren hentet Paula frem fra bakrommet. På litt rusten spansk intervjuet Annemor henne om minnene, og Paula fortalte gråtende om den norske jenta hun aldri hadde klart å glemme.

Hege-Kristin tilbød seg å reise til Gran Canaria med oss, men vi mente det var for mye å be om. Hege-Kristin var i mammaperm med en sønn som bare var noen måneder gammel. Å oppsøke steder som kunne trigge traumer, føltes ikke forsvarlig. Vi ble enige om at Mona heller kunne ringe henne på video. I 70 minutter viste Hege-Kristin oss rundt på kjøpesentret i Arguineguin fra sin egen stue. *Bak den gitterporten skjedde overgrepet*, fortalte hun mens stemmen brast.

6.5 Etikk: Ettermøle til død mamma

Moren til Hege-Kristin døde på Gran Canaria i 2016, så vi hadde ingen mulighet til å få hennes side av historien – slik vi kunne med Robin. Vi mener likevel at Hege-Kristin har rett til å fortelle sin historie. Hun retter også mye av kritikken mot det systemet som ikke klarte å hjelpe henne, selv om de ble varslet om hva som var i ferd med å skje.

6.6 Metode: Kunne det skjedd igjen?

Vi konfronterte skolen og kommunen, som beklaget at de ikke hadde klart å hjelpe Hege-Kristin før familien flyttet. Kunne det samme skjedd i dag? – *Skolen kan ikke nekte noen å flytte utenlands*, svarte rektor. Greit nok, men vet noen hvor mange norske elever som forsvinner ut av landet midt i skoleåret? Vi spurte Utdanningsdirektoratet og Kunnskapsdepartementet. Nei, dette finnes det ikke tall på, svarte de. Vi vurderte å gjøre en ny nasjonal kartlegging, men det ville utsette saken i minst to-tre måneder. Selv om journalistikken ville blitt sterkere med egne tall, opplever vi at kombinasjonen av Robin og Hege-Kristins historier har vært avgjørende for at «barnevernflyktninger» ble omfattet av den nye loven om utreiseforbud som ble vedtatt av Stortinget i desember.

6.7 Metode: Kripos, SIS-register og politidistriktene

Å bortføre barn er et alvorlig lovbrudd – også når den som bortfører barnet er biologisk forelder. De fleste sakene blir anmeldt til politiet. Vi spurte Politidirektoratet og Kripos om det var mulig for dem å gjenfinne sakene for oss. Det var det ikke.

Men Bufdir påpekte at både barn og foreldre kan bli etterlyst internasjonalt gjennom Interpol og SIS-registeret¹⁵. Vi gikk tilbake til Kripos og ba om et uttrekk av antall etterlysninger, saksnummer og hvilket politidistrikt de stammet fra. Saksnumrene fikk vi ikke, men med et konkret antall saker ble det lettere å kontakte politidistriktene og be dem om politiadvokat, årstall, land og en kort oppsummering av hver sak. Det kunne se slik ut:

→ *Nordland politidistrikt etterlyser to barn på 15 og 12 år. Barna har vært savnet i tre år. Det antas at de befinner seg i Somalia. Barna forsvant samtidig som barnevernet reiste sak om å overta omsorgen, men før vedtaket var fattet.*

15 Schengen Informasjonssystem (SIS) er det europeiske etterlysningsregisteret.

Både tallene og regelverket har endret seg underveis i vårt arbeid. Vi har flere ganger måtte be om oppdaterte uttrekk. Mens vi har jobbet med saken, har Kripos fått et nytt verktøy for å stanse bortføringene – før de skjer.

Men noen ganger flytter barnet lenge før barnevernet blir kjent med familien. Det tar tid før det kommer nye bekymringer. Undersøkelsene begynner på nytt. Årene går. Hvordan kan barn bare forsvinne i systemet?

7. TINA OG PAPPA

«Pappa snakket alltid om det:

Hvis barnevernet kommer for tett på, så drar vi»

Tina fra Finnsnes

7.1 Metode: Norske erstatningssaker

Vi hadde avslørt at barneverntjenestene brukte ulike datasystemer som snakket dårlig sammen. Minst 137 barn hadde på tre år flyttet til en ukjent adresse. Vi ønsket å fortelle om systemsvikten i Norge, og da trengte vi å snakke med noen som hadde kjent det på kroppen.

Det viste seg å være vanskeligere å finne noen i Norge. Foreldre blir ikke domfelt for å flytte hyppig. Aktivistgruppene delte lite om norske saker og foreninger som jobber med barnevernbarn kjente ingen som orket å snakke med oss. Men når samfunnet svikter grovt, er det mulig for barnevernsbarn å søke erstatning. Kanskje vi kunne finne igjen problemstillingen i et søksmål? Marie leste flere titalls saker der barnevernsbarn hadde gått til sak mot Staten.

I Nordlys¹⁶ fant vi en artikkelserie om Tina, som fikk en millionerstatning fra Tromsø kommune fordi barnevernet hadde grepet inn for sent. Teksten nevnte at familien hadde flyttet flere ganger. Marie ringte Tina uten stort håp, men noen minutter ut i samtalen forsto hun at dette var personen hun lette etter: **Fra hun var to til tolv år gammel flyttet Tina 20 ganger.**

7.2 Kildearbeid: En 360-grader historie

Tina beskrev en pappa som ruset seg tungt, kunne bli så sint at han kastet ting etter henne, og fortalte hvordan hun som liten jente spiste hundemat fordi kjøleskapet var tomt. Mye av det hun beskrev, virket krevende å omtale uten andre kilder. Faren var aldri dømt og barnevernet i de ulike kommunene hadde lite informasjon – fordi de hadde flyttet så ofte. Vi vil bli nødt til å kontakte faren din, sa Marie mot slutten av samtalen.

Det må dere bare gjøre, sa Tina. Nå som han er rusfri, er han verdens beste mann.

Pappa Ben-Håvar syntes han skyldte Tina å fortelle åpent. Og han hadde et eget budskap: Han burde latt barnevernet ta over omsorgen for datteren da hun ble født. I intervjuet satte han ord på det mange rusavhengige foreldre har kjent på: *Den lille jenta som krøp opp i sofaen og trøstet meg, var det eneste faste holdepunktet i livet. Uten henne hadde jeg ingenting.*

Vi hadde flere møter med både Tina og faren. Mens faren bor i Porsgrunn, holder Tina til utenfor

Finnsnes. Først møtte vi dem hver for seg, for å høre historien uavhengig av hverandre. Til slutt møtte vi dem sammen i Finnsnes. Selv om hovedlinjene i historiene deres var de samme, var det også enkelthendelser de husket ulikt. Tina husker en kveld de flyttet inn i et iskaldt hus, at hun aldri fikk varmen i seg. Faren husker at han pakket henne inn i dyner og tepper, la henne ved ovnen og satt våken hele natten for å fyre.

Det var ingen grunn til å tro at hverken Tina eller faren snakket usant. Heller illustrerte det hvordan to personer kan ha ulike perspektiver på den samme hendelsen. Begge var også ærlige på at minnene var utydelige: Tina hadde vært svært ung, Ben-Håvar var sterkt ruset i lange perioder. Løsningen ble ikke å jakte på «riktig versjon», men å fortelle om den samme tidsperioden, fra to ulike perspektiv. Tina og pappas historie fikk mye oppmerksomhet. Nå valgte også barnevernledere å fronte et ønske mange har hatt i flere tiår: Et felles barnevernregister der de kan få opp barnets historikk – selv om de flytter.

7.3 Metode: Savnetmelding, mislykket idé og tilfeldig spørsmål

Barnevernansatte beskrev frustrasjonen når barn forsvant og det ikke var noen å melde videre til. En av dem var barnevernleder Arild Heskje i Sandnes, som fortalte at de flere ganger hadde fått oppgitt fiktive adresser. I forbifarten nevnte Heskje at han hadde varslet politiet skriftlig om en sak i år. Vi ba om innsyn i en sladdet kopi av varselet. Kommuneadvokaten ga oss til slutt innsyn i en kopi av meldingen, der barnevernet «*ber politiet gjøre nødvendige grep slik at XX blir funnet.*» Vi håpet at savnetmeldingen kunne hjelpe oss å formulere et nasjonalt innsyn i politiets savnetregister, men svaret var nedslående. Det var ikke mulig å filtrere på om melder var ansatt i barnevernet.

Barnevernloven åpner for at barneverntjenestene kan innhente historikk når de varsles om et barn som flytter til kommunen. Men hvordan vet de om det er historikk å hente inn? *Vi sjekker alle saker i Folkeregisteret*, svarte enkelte. Andre avviste dette: *Det er ikke slik at vi søker opp alle i Folkeregisteret*, svarte barnevernlederen i Stavanger.

Hvorfor ikke? spurte vi.

Svaret kom raskt: *Vi har innført det nå.*

8. SPESIELLE UTFORDRINGER OG MOTSTAND

8.1 Hets, frykt og trusler

Barnevernet har stor makt over livet til enkeltmennesker. Frykten for å miste barna vekker forståelig nok sterke følelser. For enkelte tar det form som sinne og trusler rettet mot kilder og journalister. Vi som journalister skal tåle en del frustrasjon. Folk må få mene at vi har slagside eller «*stigmatiserer alle nordmenn på Gran Canaria*». Men det er trist når vi opplever at mennesker vi intervjuer ikke tør å ha navn eller bilde på trykk, fordi de er redde for trusler mot seg og familien. Det skjedde flere ganger i høst.

Vi har forsøkt å svare de fleste som er sinte på VG, og forklare at vi i dette prosjektet har fokus på *barnas* opplevelse av å flytte hyppig og leve på flukt. Det som kan føles absolutt nødvendig for en desperat forelder, kan likevel påføre barn skader. Mange har etterlyst foreldrenes perspektiv, og vi er derfor glad for at vi har kunnet dele Katrine og Ben-Håvars tanker om valgene de tok underveis i flukten – og etterpå.

8.2 Forsøkt stoppet i spansk domstol

I slutten av april 2025 fikk VG et brev fra domstolen i Orihuela, der de ba om en redegjørelse for hvordan intervjuet med Katrine var gjennomført og hva som ville bli publisert. Domstolen var blitt kontaktet av noen som ønsket å stoppe publiseringen. Da hadde det alt gått tre uker siden saken sto på trykk. Vi forhørte oss med eksperter i spansk rett som mente det ikke ville få andre konsekvenser for Katrine enn at hun kanskje ikke ville få snakke mer med Hanna på telefon. Hanna og Katrine har fortsatt telefonkontakt i januar 2026. Rettssaken mot Katrine skulle egentlig gå i fjor høst, men er blitt utsatt flere ganger. Det er fortsatt ikke tatt ut tiltale mot henne.

8.3 Bevisste brudd på offentlighetsloven

I april ba Marie om innsyn i Robins dokumenter fra Utenriksdepartementet. I svaret fikk hun beskjed om at departementet «pga. kapasitet» først ville svare på innsynsbegjæringen i slutten av mai. Klageinstansen er Sivilombudsmannen som bruker 3-6 måneder på sine vurderinger. For sakens fremdrift valgte vi derfor å påpeke lovbruddet og argumentere for fortgang. Vi må si at det er bekymringsfullt at et departement så rett ut sier at de har planer om grove brudd på offentlighetsloven.

9. SLIK HAR VI JOBBET

Hanna hadde opprinnelig idé og jobbet med saken ved siden av andre krimdokumentarer. Mona jobbet med prosjektet fra januar 2025. Fra mars ble Marie og Annemor en del av teamet. De har også jobbet med andre saker parallelt.

10. DETTE ER SAKEN

- VG avslørte at norske myndigheter ikke vet hvor mange barn som blir bortført fra barnevernet *etter* at norske myndigheter har fratatt foreldrene omsorgen.
- VG har avslørt hvor mange barn som tas ut av landet mens situasjonen deres blir undersøkt av barnevernet: På tre år ble minst 828 barn flyttet utenlands.
- VG har avslørt at minst 137 barn ble flyttet til en ukjent adresse. Da har ikke barnevernet noen å varsle.
- VG avslørte at minst 72 barn har forsvunnet i forbindelse med en omsorgsovertagelse eller et akuttvedtak.
- VG har avslørt at norske barn lever i skjul i Spania og Polen – på flukt fra norsk barnevern.
- VG avslørte at to av tre barneverntjenester har opplevd at familier har flyttet vekk fra kommunen for å unngå barnevernet.
- VG har avslørt at data-smutthullene som politikere i tiår har lovet å tette, fortsatt eksisterer og fører til at barn som utsettes for omsorgssvikt glipper ut av systemet.
- VG har avslørt hvordan aktivistgrupper deler råd for flukt og hvordan man kan holde seg i skjul.
- VG har avdekket at polske myndigheter omtaler norske barnevernflyktninger som «en trend» og at spanske barnevernansatte omtaler det som en «særnorsk problemstilling».

11. DETTE HAR SKJEDD

- Norsk barnevern skal heretter **levere nasjonale tall** på barn som flytter underveis i undersøkelser og tiltak, og som blir bortført fra barnevernets omsorg. Kriteriene er i stor grad de samme som VG brukte i vårt nasjonale innsyn.
 - Fra 01.01.26 skal det nasjonale barnevernsregisteret registrere om barnet flytter til en annen kommune, utlandet eller ukjent sted.
 - Fra 01.01.27 endres barnevernsregisteret slik at det blir mulig å rapportere om utsatt iverksettelse av vedtak som følge av bortføring. Eterrapporteres på fra 2025.
- Tirsdag 9. desember vedtok Stortinget en rekke lovendringer for å **hindre skadelige utenlandsopphold** for barn.
 - Da forslaget ble lagt frem i juni 2025 var det rettet mot æresrelatert vold, tvangsekteskap og koranskoler. Etter VGs avsløringer har regjeringen understreket at loven om utreiseforbud også kan brukes til å stanse barn i familier som flykter fra barnevernet og mister rett til utdanning.
- Barnevernet og politiet skal jobbe bedre sammen i **bortføringsaker**:
 - Bufdir har utviklet en nasjonal veileder for når og hvordan lokale barneverntjenester skal melde barn savnet. Denne publiseres første halvår 2026.
 - Kripos har fått mulighet til å registrere barn «forebyggende» i det europeiske SIS-registeret dersom det er umiddelbar risiko for at barnet vil bli bortført.
- Flere tiltak åpner for et **nytt nasjonalt barnevernregister** på tvers av de 227 barneverntjenestene.
 - Stene-utvalget foreslo i oktober at det skal lages et felles datasystem på tvers av ulike tjenester og nivåer i barnevernet. Forslaget er på høring i 2026.
 - Flere partier (Frp, H, V, SV og Rødt) lover å jobbe for opprettelsen av et nasjonalt barnevernssystem i denne stortingsperioden.
 - Barneministeren har bestilt en evaluering av fagsystemet som mange barnevern er i ferd med å innføre.
- Norge skal få et bedre samarbeid med **barnevernmyndigheter i andre land**.
 - Bufdir oppdaterer i 2026 retningslinjene om barnevernssaker på tvers av landegrenser. Her skal det bli tydeligere hva barneverntjenestene kan og skal gjøre når familier drar utenlands.
 - Problemstillingen har blitt tatt opp på internasjonale samarbeidsmøter og i direkte kontakt med sentrale land.
- Stavanger kommune **endrer rutiner for barnevernundersøkelser** etter spørsmål fra VG. Nå skal alle saker søkes opp i Folkeregisteret slik at historikk kan hentes inn.
 - Bufdir skal vurdere å innføre dette som en nasjonal retningslinje.
 - Høyre ber sine 72 ordførere foreslå samme faste rutine i sine kommuner.
- **Katrine** opplever at hun har startet en viktig debatt. Nå venter hun på at rettssaken skal starte slik at hun kan forsvare seg mot drapsanklagene.
- **Robin** har fått vite mye nytt om hva norsk barnevern gjorde – og ikke gjorde – for å hjelpe ham og søknene. Både Bufdir og barnevernet i Halden ønsker å møte Robin for å lære av hans opplevelser.
- **Hege-Kristin** har fått en unnskyldning fra Bergen kommune. Hun har bestemt seg for å søke om rettfærdsvederlag for uretten hun opplevde som barn.
- **Tina** har for første gang fått en unnskyldning fra pappa Ben-Håvar. I dag prøver de to å skape nye, gode minner sammen.

VEDLEGG: PUBLISERINGER

Moren deres drepte stefar: – Mamma er endelig trygg nå

11. august 2024

Les saken

Katrine del 1: Katrine drepte mannen sin

5. april 2025

Les saken

Katrine del 2: Flukten fra barnevernet

5. april 2025

Les saken

Krimpodden: Katrine drepte mannen sin (1:2): Flukten

5. april 2025

Hør podkasten

Krimpodden: Katrine drepte mannen sin (2:2): Fengselet

5. april 2025

Hør podkasten

Katrine del 3: – Det var mitt eller hans liv

6. april 2025

Les saken

Flyttet ni ganger på fire år for å slippe unna barnevernet

17. april 2025

Les saken

Robins historie del 1: På rømmen

30. august 2025

Les saken

Robins historie del 2: Det nye livet

30. august 2025

Les saken

Robins historie del 3: Et fremmed land

31. august 2025

Les saken

Hver dag flyttes et barn ut av Norge mens familien undersøkes av barnevernet[Les saken](#)1. september 2025

Varslet om minst 109 barn i alvorlig fare i utlandet[Les saken](#)3. september 2025

Barnevernet beklager: – Robin ble aldri glemt[Les saken](#)3. september 2025

Krever at barneministeren får kontroll: – Flaut[Les saken](#)5. september 2025

Barneministeren lover flere endringer etter VG-avsløring[Les saken](#)6. september 2025

– Norske barnevernflyktninger er en trend i Polen[Les saken](#)14. september 2025

Barn forsvinner: – Fryktelig frustrerende[Les saken](#)22. september 2025

Barneminister: – Fortvilende[Les saken](#)27. september 2025

– Hvorfor er det bare nordmenn som rømmer fra barnevernet?[Les saken](#)29. september 2025

100 norske familier ber om hjelp i Spania[Les saken](#)30. september 2025

Bufdir: – Vi har spesielt mange saker i Spania[Les saken](#)11. oktober 2025

Hege-Kristin (9) fortalte alle som ville høre at hun og mamma skulle flytte til Syden. Hvorfor var det ingen som stoppet dem?

18. oktober 2025

[Les saken](#)**Hege-Kristin levde i nød i Spania: – Kunne det skjedd igjen?**

18. oktober 2025

[Les saken](#)**Vet ikke hvor mange elever som forsvinner fra skolene**

19. oktober 2025

[Les saken](#)**Vil endre loven for å stanse skadelige utenlandsreiser for barn**

24. oktober 2025

[Les saken](#)**Høyre ut mot barneministeren: – Helt uforståelig**

3. november 2025

[Les saken](#)**Krever at regjeringen tetter hullene**

5. november 2025

[Les saken](#)**Tina og pappa del 1: Jenta som ikke ble fanget opp**

15. november 2025

[Les saken](#)**Tina og pappa del 2: Pappas historie**

16. november 2025

[Les saken](#)**Barn som flytter hyppig fanges ikke opp: – En systemsvikt**

17. november 2025

[Les saken](#)**Barnevernledere med felles krav til regjeringen**

21. november 2025

[Les saken](#)**Bruker fiktive adresser for å lure barnevernet**

26. november 2025

[Les saken](#)**Et enkelt søk avslører hyppig flytting**

28. november 2025

[Les saken](#)

Barneminister: – Fellesskapet har sviktet

29. november 2025

[Les saken](#)**Stortingspolitikere med felles krav**

2. desember 2025

[Les saken](#)**Svarer Stortinget etter VG-avsløring**

3. desember 2025

[Les saken](#)**Vedtar ny lov: – En av vår tids store frihetskamper**

9. desember 2025

[Les saken](#)**Krever nasjonalt register: – Dypt tragisk**

14. desember 2025

[Les saken](#)**89 norske barn etterlyses internasjonalt**

26. desember 2025

[Les saken](#)**– Har aldri følt meg sterkere**

3. januar 2026

[Les saken](#)